

LA FUGIDA

Marc Font i Arana

La meva família era humil; però jo almenys anava a l'escola i tenia un tros de pa per endur-me a la panxa. Tenia una família de donarien la vida per mi, i després hi havia el pesat del meu germà que sempre em molestava. Vivíem a Madrid, i era l'any 1936, aquell any les coses en la política no estaven molt bé. Estàvem a ple juliol, l'endemà era el meu aniversari. El dia 18. Quan em vaig despertar vaig veure els meus pares tremolant de por. Els hi vaig preguntar què passava i em van dir que hi havia hagut un aixecament militar contra la República.

Just en aquest moment van trucar a la porta... Eren els republicans que volien reclutar el meu pare, ell es va amagar. Els republicans el van buscar i buscar; però no el van trobar.

Va passar un mes. Es va sentir una sirena. Eren els bombarders Junkers68, vam anar al metro però ens van agafar els bombarders. En va passar un per sobre nostre. Van tirar una bomba i van matar el meu pare. Aquests esdeveniments ens van deixar atemorits i vam decidir anar a França amb uns pocs estalvis. Vam arribar a París el 30 d'octubre. La meva mare va trobar treball de minyona.

Van passar tres anys. Un dia de setembre els nazis van atacar Polònia, i França havia declarat la guerra a Alemanya.

El 1940 els Nazis van traspasar la línia Maginot i van començat a envair França. El 5 de juny van arribar els STUKAS a París. Aquest cop vam arribar al metro. Quan vam sortir estava tot desolat. Havíem de sortir de França. Però com? Teníem diners per arribar a l'Havre però no per arribar a Anglaterra. Vam arribar al port de l'Havre i ens vam amagar a la bodega d'un vaixell. Al cap d'un dia vam arribar a Eastbourne. Estàvem a la intempèrie. Un ric de Praga ens va dir que si volíem treballar a casa seva.

Vam acceptar, ara era qüestió de començar de zero.